

του, ό όποιος έφυγε ευχαριστημένος χωρίς να διαβάσει και τις πέντε λέξεις...

Η όδη αυτή με τις πέντε λέξεις του Μαλέριμ, έχει σήμερα μεγάλη αξία.

Ο Ροσσίνι πάλι, κατά την τελευταία χρονιά της ζωής του, είχε την ιδιοτροπία να συνθέτει κομμάτια για πιάνο με παράξενους τίτλους και την υπογραφή: Γιοακίμ Ροσσίνι, πιανίστας τρίτης τάξεως. Τά αυτόγραμά του αυτά στοιχίζουν σήμερα πανάκριβα.

Πολλές φορές, ή αυθεντικότητα ενός αυτόγράφου διαφεύεται με τον πιο τραγικό και τον πιο επίσημο τρόπο. Να μιά από τις περιήμιες αυτές διαφεύσεις. Στο αυτοκρατορικό θέατρο της Κωνσταντινουπόλεως φυλαγόταν άλλοτε ένα γράμμα που έθεωρείτο ως αυθεντικό αυτόγραφο του Μωάμεθ! Το γράμμα αυτό είχε ανακαλυφθεί σ' ένα Κοπτικό μοναστήρι και ό Σουλτάνος Άβδούλ Μετζήτ το είχε αγοράσει το 1858 μισό εκατομμύριο πιάστρα!...

Ένας όμως σοφός Άνατολιστής, ό Γιοσήφ Καρμαπατσέκ, σε μιά συνεδρίαση της Ακαδημίας των Έπιστημών της Βιέννης κατά το 1891, απέδειξε ότι το γράμμα αυτό είχε γραφεί δυό αιώνες τουλάχιστον... μετά τον θάνατο του Μωάμεθ από κάποιον αντιγραφέα του Κορανίου κ' ότι είχε μιά σφραγίδα που δεν την χρησιμοποιούσαν στην εποχή του Προφήτου...

Έτσι ή επιστολή του Προφήτου έχασε την αξία της.

Η μεγάλη ζήτηση των αυτόγράφων, όπως συμβαίνει και με πολλά άλλα πολύτιμα πράγματα, δημιουργεί και πολλούς... πλαστογράφους. Οι επιχειρηματίαι αυτοί κατορθώνουν, πολλές φορές, να ξεπαστώσουν τους πιο αλάθητους και τους πιο έμπειρους συλλέκτες.

Αλημονήθη θα μείνει ή υπόθεση του Βραίν Λουκάς που δικάστηκε στα 1870 στο Παρίσι. Ο Βραίν Λουκάς, τακτικός «θαμών» της Έθνικής Βιβλιοθήκης, είχε κατορθώσει να πουλήσει — μέσα σε δεκαπέντε χρόνια — είκοσιεφτά χιλιάδες πλαστά αυτόγραφα στον μαθηματικό Μισέλ Σάλ της Ακαδημίας των Έπιστημών, κλεβοντάς του μ' αυτόν τον τρόπο 150,000 φράγκα. Ανάμεσα στις 27 αυτές χιλιάδες των πλαστών αυτόγράφων υπήρχαν και επιστολές του Καρολομάγνου, του Φραγκίσκου του Α', του Γαλιλαίου, του Πασκάλ και του Νεύτωνα, του Άττίλα, του Ίουλιου Καίσαρος, του... Ίούδα του Ίσκαριώτη και... της Μαρίας της Μαγδαληνής!

Ο Σάλ δεν άντελήφθη την άπάτη, παρά όποτε από πολλά χρόνια, όταν θέλησε δηλαδή ή υποστηρίξει με τα πλαστά γράμματα του Πασκάλ, ότι πολλές έφευρέσεις του Νεύτωνα είχαν αποκαλυφθεί πρώτα από τον Γάλλο φιλόσοφο!...

Άλλά και στη Γερμανία είχε γίνει μιά παρόμοια δίκη με κατηγορούμενο τον αρχιτέκτονα φόν Γκέρστενμπεργκ, ό όποιος είχε πουλήσει ένα πλήθος πλαστών αυτόγράφων και χειρογράφων του Σίλλερ! Κι' αυτή ακόμα ή κόρη του ποιητού είχε αγοράσει αυτόγραφα... του πατέρα της αξίας 60,000 μάρκων!...

Στην Ιταλία πάλι, ένας άλλος επιχειρηματίας, είχε πουλήσει πλαστά αυτόγραφα συνέντα του Τορκουάτου Τάσσου, καθώς και χειρόγραφα του Μιχαήλ Άγγελου, του Άρίστο και άλλων άλλων ποιητών...

Η συλλογή αυτόγράφων σ' ένα Λεύκωμα άρχισε από του XVI αιώνα κ' όπως ξέρουμε όλοι μας, εξακολουθεί με την ίδια μανία άκόμη και σήμερα! Ο Αμίλιος Μουντάν όμως ισχυρίζεται ότι οι «επίσημοι άνδρες» δεν γράφουν στα Λεύκωματα παρά μονάχα μεγάλες άνοησίες! Έχει άδικο άραγε; Ποιός ξέρει... Όπως κ' αν είναι όμως, αυτές ή άνοησίες είναι καμιά φορά χαριτωμένες, όπως ή άκόλουθη που υπάρχουν σ' ένα περιγραφο παρισινό Λεύκωμα:

«Αν ήμουν πουλί!».

Μπαλζάκ.

«Πότε θα ξαναγυρίσης, Έλβίρα;».

Δαμαρτινός.

«Τό να καπνίσης τρία πούρα, τό βράδυ, για να σκοτώσης την πλήξη σου, είναι ένας θετός τρόπος!».

Μυσσέ.

(Υπόδειγμα δύο παραλλήλων γραμμών).

Άμπέρ.

«Ένα βιβλίο πρέπει να γράφεται πιο γρήγορα από τη σκέψη».

Α. Δουμάς.

Για τό κνήγη των αυτόγράφων υπάρχει ένα πλήθος από διασκεδαστικά ανέκδοτα. Ένας φίλος του Βάγκεν έλεγε ότι με τα γραμματόσημα των επιστολών που έλάμβανε ό μεγάλος μουσουργός από τους συλλέκτες αυτόγράφων, θα μπορούσε να ταπειώσει όλους τους τοίχους της Βίλλας του!...

Ο Ά. Δουμάς υιός κάποτε, όταν του ζήτησε ένας μαριώδης συλλέκτης ένα αυτόγραφο, του είπε:

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

Ο ΓΑΛΛΕΙΣ

(Του SULLY PRUDHOMME)

Έίπα σ' αστέρια—μιά γλυκειά βραδιά:

—«Δέν φαίνεστε για νάστε ευτυχισμένα, τά φώτα σας στά σόζη τά βαθεία, λάμπουν έρωτικά, μιά λαμπμένα.»

» Κ' όλο θαρρώ πως βλέπω εκεί ψηλά, ένα άσπρο πένθος που τό σέρνουν κόρες, που άμέτρητα βαστάζοντας κεριά, ακολουθούν άγάγια, λευκοφώρες.

» Πάντα προσεύχεστε, άστρα μου γλυιά;

» Η τάχατες μήν είστε πηρωμένα;

Γιατί δεν είναι άχτίδες χαρωπές που στάζετε, μιά δάκρυα χροσασμένα.

Κι' άπ' τους θνητούς πολύ, κ' άπ' τους θεούς,

πó άρχαία έσείς, στά γαλανά παλάτια

που αιώνια χύνετε τ' άγνό σας φώς...

Έχετε, ώμμένα, δάκρυα στα μάτια...».

Και μου είπανε τ' αστέρια τά χροσά:

—«Άχ, είμαστε μονάχα, ναι, μονάχα.

Καθένα είναι από μιάς πολύ μακρού

άπ' τ' άλλα του τ' άδέφια. Τι κ' αν τάχα

έσθ θαρρείς πως βόσκεται κοντά;

Τό φώς του, τό μαγευτικό τό φώς του,

μέσ' στην πατρίδα του άγνωστο περνά,

μακρού είναι τ' άστρο που θαρρείς έμπρός του.

Μάτια και της φωτιάς του ή αναλαμπή

τρέμει μέσ' στον άδιάρρονο αδέρα...».

Κι' είπα: — «Σάς νοιώθω... Μοιάζετε γιατί

πολύ, με τις ψυχές μας, έδώ πέρα.

Έτσι καθώς έσείς, κάθε άπ' αυτές

λάμπει μέσ' στην άγνη φεγγολοιά της

μακρού άπ' τις γλυκειές της άδερφές,

κ' ός φαίνονται, καθώς έσείς, κοντά της.

Κι' άθάνατη έρημίτισσα, χωρίς

τη θεά της λάμψη ή άλλες να κωττάζουν,

καίγεται μέσ' στη νύχτα, σιωπηλή,

δίχως να ξέρη εκείνες που της μοιάζουν.

Μετάφρ. ΜΑΡΙΑΣ ΣΑΜΠΑ

ΠΑΝΤΑ

(Του GERMAIN FREZEL)

«Ω, έρασταί, π' ανάμεσα στα τριφερά φίλια σας

τό στόμα σας με πίστι λέει: «Παντοτινά!».

Σωπάτε! Μην προσέχετε μέσ' τον τρελλό έρωτά σας

τη λέξη αυτή, δεν είναι παιά για χείλη άνθρωπινά.

Τό «πάντα» σου σαν άκουσε, άνθρωπε, ή Σελήνη

δεν νοιώθει πως από ψηλά σε βλέπει ειρωνικά

και δεν άκούς τον ψιθύρο που δάσους και την κρήνη

και τό άηδόνι τό τρελλό, με σένα πως γελά;

Για πάντα!... Κι' όμως άθλιο, θα ήθελε να πετάξει

χωρίς καμιά έλπίδα παιά γλυκειά έπιστροφής

τό όμορφο του Έρωτα πουλί που έχει φοιτηθεί

ευτυχισμένο σήμερα, στα βάθη της ψυχής.

Τέφρα υπάρχει στη φωτιά και στον καρπό κρυμένα

οκονήμια, κάθε τι στη γή κρατάει λίγον καιρό

κ' έμεις, θνητοί, δεν έχουμε δικαίωμα κανένα

στη λέξη την κνρίαρχη, π' άνήκει στο Θεό!...

Μετάφρ. ΜΑΡΙΑΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

— Φίλε μου, άφού έπιμένετε ν' άποκτήσετε ένα αυτόγραφο μου, δεν έχετε παρά να πάτε όδός τάδε, άριθμός τάδε, όπου κάθεται ό κνριος τάδε, δικαστικός κλητήρας και να του ζητήσετε να σας δώσει ένα γραμματικό πεντακόσιων φράγκων, που τό έγγραφο και τό υπέγραφο ό έδιος και που δυστυχώς τό άφησα να διαμαρτυρηθή έδώ και λίγους μήνες, γιατί δεν είχα να τό ξοφλήσω!

Κάποτε πάλι, όταν ό πρίγκηψ Μέττερνιχ έγραψε στον διάσημο Γάλλο κριτικό Ζυλ Ζανέν και του ζητούσε μιά αυτόγραφο επιστολή, έλαβε έκ μέρους του ένα φύλλο χαρτιού μ' αυτές μόνο τις λέξεις:

«Απόδειξη για πενήντα υποτίλιες Γιοχάνιμπεργκ».

Τό Γιοχάνιμπεργκ είναι έλεκτό κρασί.

Κι' ό Μέττερνιχ έστειλε πράγματι 50 υποτίλιες άπ' αυτό στον Ζανέν.

Τά ανέκδοτα όμως για τό κνήγη των αυτόγράφων και τά παθήματα των συλλεκτών

είνε τόσα πολλά, ώστε δεν θα τελειώνω κανείς ποτέ, αν ήθελε να τ' αναφέρη όλα...

